

Peter BAEKELMANS *Scheutist en grensganger*

Eind deze maand verhuist Peter BAEKELMANS naar Rome. Twintig jaar lang was hij scheutist in Japan, de voorbije drie jaar pastoor in Oud-Heverlee. Als afscheidscadeau laat hij een boek achter, *Anders denken* (Halewijn). Daarin vertelt hij hoe hij zich als katholiek priester liet inwijden in het boeddhistische priesterschap.

‘Bij een boeddhistisch ritueel gebruikte ik een Maria-icoon’

Erik DE SMET

In opdracht van het hoofdbestuur van Scheut in Rome buigt Peter BAEKELMANS, een van de jongste Vlaamse scheutisten, zich straks over de vraag wat missie vandaag kan zijn in een multiculturele wereld. „Op mijn geestelijke pad werden eenheid, dialoog en nederigheid doorheen de jaren sleutelbegrippen”, zegt hij. „In religies gaat het om eenheid. Net in de verscheidenheid van de Kerk, maar ook van religies, is de eenheid te vinden.”

– In uw boek *‘Anders denken’* bestempelt u uw roeping als een toeval dat geen toeval was. Wat bedoelt u daarmee?

Ik ging op bedevaart naar Taizé om uit te maken of ik zou kiezen voor een ongehuwd leven. Dat wilde ik vóór mijn dertigste beslissen, want je kunt niet eeuwig blijven zoeken. Het was geen toeval dat het antwoord klaar en helder bleek tijdens een ontmoeting met frère Roger, de pionier van oecumene en dialoog. In Taizé was mijn levensweg plotseling duidelijk: ongehuwd, religieus, missionaris, Scheut.

– Wat is een missionaris vandaag?

Missie en dialoog gaan voor mij samen. Meer dan het geloof verbreiden, wil een missionaris vandaag bij andere godsdiensten vertoeven. Je hoeft de andere niet te bekeren, je wil zelf leren en de christelijke waarden in praktijk brengen en doorgeven. Het is dus geen eenrichtingsverkeer, het gaat over respect voor de ander die een ander geloof belijdt. Ik doop echter ook en geef catechese. Met twee volwassen Japanse catechumenen was ik respectievelijk 5 en 25 jaar onderweg, zolang duurde het tot ze gedoopt konden worden. Omgekeerd vragen wij als christenen ook respect. In Japan is het niet ongebruikelijk dat andersgelovigen de mis bijwonen en de priester om een zegen vragen. Hier in Vlaanderen is het op religieus vlak nog vaak alles of niets. Het vreemde is dat ook ongelovigen die zienswijze overnamen.

– Was Japan voor u een bewuste keuze?

Als missionaris bied je je aan en wacht je af waar je naartoe wordt gezonden. Als je absoluut ergens naartoe wil, zul je die bestemming niet krijgen. Je bent dan immers te gehecht. Bij Scheut krijg je door-

Peter Baekelmans: „Het boeddhisme leerde me het meditatieve aspect van de eucharistie kennen.” © Mine Dalemans

gaans drie keuzemogelijkheden, ik kreeg er twee, Senegal of Japan. Het waren twee landen waar dialoog tussen de godsdiensten centraal staat, respectievelijk met de islam en de oosterse godsdiensten. Senegal kende ik, ook omdat mijn broer er roomijs verkocht. Naar Japan trekken, betekende dan weer veel tijd besteden aan de taal. Dat schrikte me echter niet af.

„In Vlaanderen kunnen we nog niet goed om met verscheidenheid”

– In Japan bestudeerde u als katholieke geestelijke het boeddhisme. Wat was het gevolg?

Naar Japan vertrok ik als broeder. De provinciale overste die me aan de luchthaven kwam oppikken, vroeg prompt of ik geen priester wilde worden, omdat ik anders in Japan geen naamkaartje zou kunnen voorleggen, wat daar heel belangrijk is. Ik wilde echter vooral het boeddhisme bestuderen en na verloop van tijd zelf

de boeddhistische rituelen leren. Kon ik me echter verdiepen in een andere godsdienst dan mijn eigen, christelijke geloof? In werkelijkheid was ik bang om priester te worden, ontdekte ik. Nadat ik die vrees had overwonnen, liet ik me wijden. Later onderging ik dan ook de initiatie als boeddhistisch priester.

– Wat hield dat in?

Gedurende acht jaar trok ik telkens voor drie weken weg uit de parochie om tijdens lange sessies de rituelen van een boeddhistische priester te leren. De eerste stap daarvan is het nauwgezet leren dekken van een altaar. Daardoor leerde ik het meditatieve aspect van onze mis beter kennen. Meditatie en gebed maken de eucharistie mooi. De laatste proef was het vuurritueel, waarbij je in de handeling eigenlijk Boeddha wordt. Waagde ik me daarmee niet te diep? Ik had toch wel mijn twijfels, want het was niet mijn voornemen om ook het boeddhistische priesterschap uit te oefenen. Dus vroeg ik mijn meester of ik bij het vuurritueel een icoon van Maria met het kind Jezus

mocht gebruiken en hij ging akkoord. Uiteindelijk voerde ik het ritueel uit op de tiende verjaardag van mijn priesterwijding. Dat was geen toeval, maar een knipoog van hierboven.

– Hoe was het om terug in Vlaanderen te zijn?

Een cultuurschok! Vergeleken met Japan zijn de mensen hier brutaal en respectloos. Ik moest veel opnieuw leren. Zo reed ik eens met de fiets op het voetpad, wat in Japan is toegelaten. Een politieagent schreeuwde me toe: „Moet ik je eraf sleuren?” Gelukkig kreeg ik geen boete. Ook een schok: Vlamingen kunnen nog niet goed omgaan met verscheidenheid en openheid. In Leuven gaf ik cursussen mindfulness en yoga, maar ik voelde dat velen niet begripen dat je tegelijk kunt uitkomen voor het christelijke geloof en toch meegaan in andere wijzen.

Belangstelling voor Peter Baekelmans' boek *Anders denken* (Halewijn)? Zie bladzijde 15.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be